

CU NEPUTINȚĂ

«Căci cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.» Evrei 6.4-6.

Epistola către Evrei ne arată deosebiri dintre rânduielile mozaice, sau cele ale Vechiului Testament, și cele ale Noului Legământ. Lucrurile temporare nu ne pot oferi niciodată o imagine perfectă despre lucrurile veșnice, cum nu ne pot oferi nici lucrurile trecătoare despre cele netrecătoare, nici cele pământești despre cele cerești. Și nici nu putem compara pe Moise sau pe Aaron cu Hristos. Ei au fost niște prototipuri ale Lui, iar noi vedem strălucind slava Lui prin ei. Dar Moise a fost numai un slujitor al lui Dumnezeu, pe când Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Aaron a fost mare preot numai pentru un timp scurt, în timp ce Hristos este Mare Preot în veci. Israelitul trebuia să intre în Canaan prin credință, apoi să ia țara în stăpânire și Dumnezeu voia să-i dea odihnă de jur-împrejur, față de toți dușmanii lui. Aceasta era doar o odihnă vremelnică și exterioară. El nu ajunsese încă la odihna interioară, așa cum va fi atunci când oricine Îl va recunoaște pe Dumnezeu, de la cel mai mare până la cel mai mic. Nu era încă odihna pe care Dumnezeu a avut-o în vedere pentru poporul Său. Și aceasta din urmă, iarăși, nu se poate compara cu odihna veșnică de sabbat, odihna lui Dumnezeu, căci ea va fi întreruptă după împărăția de o mie de ani, prin aceea că Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să adune neamurile și să le pregătească pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. (Apocalipsa 20.7-10). Acesta este sfârșitul acestei odihne, căreia îi va urma o alta pe pământul cel nou. Multe profeții ale vechiului Legământ se referă la această odihnă. Numai cei desăvârșiți pot intra într-o odihnă desăvârșită, căci altfel trebuie „să meargă spre maturitate” (Evrei 6.1). Epistola către Evrei vorbește despre desăvârșiți și către desăvârșiți. Ea este cartea desăvârșirii și arată calea spre desăvârșire. Această desăvârșire poate fi obținută numai prin odihna în lucruri desăvârșite, adică prin rânduieli desăvârșite și prin legătura cu Cel desăvârșit, cu Hristos. Când au trebuit să intre în odihnă, israeliții au eșuat toți în afară de doi bărbați: Iosua și Caleb. Ceilalți, care într-adevăr au ajuns în Canaan, copiii, nu au intrat nici ei în odihnă. (Evrei 4.8). Ei n-au putut intra din cauza neascultării. (Evrei 4.6). Să observăm: unii nici măcar n-au putut intra în Canaan din cauza necredinței, iar ceilalți n-au ajuns la odihnă, chiar în Canaan fiind, din cauza neascultării.

Îngerul Domnului s-a suit din Ghilgal la Bochim și a zis: «Eu v-am scos din Egipt și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că vă voi da. Am zis: „Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi; și voi să nu încheiați legământ cu locuitorii din țara aceasta, ci să le surpați altarele.” Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta? Am zis atunci: „Nu-i voi izgoni dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste și dumnezeii lor vă vor fi o cursă.”» (Judecători 2.1-5). Dar aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pildă. Acest lucru ne este împărtășit de două ori în 1 Corinteni 10.6 și 11. Urmările unei asemenea căderi sunt mari se grele, căci citim: «Căci cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și care totuși au căzut este cu NEPUTINȚĂ să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit.» (Evrei 6.4-6). Pentru a înțelege acest lucru, trebuie săi însoțim pe israeliți, în duh, în marșul lor prin pustie.

ESTE CU NEPUTINȚĂ! Dacă Dumnezeu zice: «Este cu neputință!», atunci cu siguranță că orice nădejde este pierdută și orice osteneală este zadarnică pentru a obține ceea ce este CU NEPUTINȚĂ. Atunci nu mai ajută nici mânia, nici întristarea, nici ruga, nici stăruința, nici jurăminte de îndreptare, nici intenții bune și nici osteneli omenești. Este cu neputință! Acesta

este un cuvânt înfiorător dacă îl spune Dumnezeu, dacă este spus de Acela Căruia nici un lucru nu-I este cu neputință. De aceea este bine să nu lăsăm să treacă fără folos timpul harului, prin nepăsare față de o mântuire așa de mare. (Evrei 2.3). Și pentru noi este valabil acest cuvânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile», pe care ni-l adresează Duhul Sfânt de patru ori (Psalmul 95.7-8; Evrei 3.7 și 15, Evrei 4.7). Este cu neputință să recuperezi ceea ce ai neglijat, este cu neputință să mai obții vreodată ceea ce ai ratat prin nepăsare. În acest sens, istoria poporului Israel este o dovadă convingătoare.

EI AU FOST ODATĂ LUMINAȚI. Norul lumina noaptea. (Exod 14.20). «Domnul mergea înaintea lor ziua într-un stâlp de nor ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea.» (Exod 13.21. Neemia 9.12 și 19). «A întins un nor ca să-i acopere și focul ca să lumineze noaptea.» (Psalmul 105.39). Ei au fost luminați efectiv. Și de câte ori li s-a arătat slava lui Dumnezeu! (Exod 16.10; 24.16,17; 40.34; Levitic 9.6 și 23; Numeri 14.10; 16.19; 16.42; 20.6).

CEI CARE AU GUSTAT DARUL CERESC: «...te-a hrănit cu mană, pe care tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.» (Deuteronom 8.3 și 16). «El a poruncit norilor de sus și a deschis porțile cerurilor: a plouat peste ei mană de mâncare și le-a dat grâu din cer. Au mâncat cu toții pâinea celor mari și le-a trimes mâncare să se sature. A pus să sufle din ceruri vântul de răsărit și a adus, prin puterea Lui, vântul de miazăzi. A plouat peste ei carne ca pulberea și păsări înaripate cât nisipul mării: le-a făcut să cadă în mijlocul taberei lor, de jur împrejurul locuințelor lor. Ei au mâncat și s-au săturat în destul: Dumnezeu le-a dat ce doriseră.» (Psalmul 78.23-29). «A despica stânci în pustie și le-a dat să bea ca din niște valuri cu ape multe. A făcut să țâșnească izvoare din stânci și să curgă ape ca niște valuri.» (Psalmul 78.15-16). Astfel au putut să guste darurile cerești, să guste și să vadă ce bun este Domnul. (Psalmul 34.8). Ceea ce au primit erau daruri cerești, pâine din cer.

CEI CE S-AU FĂCUT PĂRTAȘI DUHULUI SFÂNT: «Unde este Acela care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este Acela care pune în mijlocul lor Duhul Lui cel Sfânt; care povățuia dreapta lui Moise cu brațul Său cel slăvit; care despica apele înaintea lor ca să-și facă un Nume veșnic; care-i călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca el să se poticnească?» «Ca fiara, care se pogoară în vale, așa i-a dus Duhul Domnului în odihnă. Așa ai povățuit Tu pe poporul Tău, ca să-Ți faci un Nume plin de slavă!» (Isaia 63.11-14). «Le-ai dat Duhul Tău cel bun, ca să-i facă înțelepți, n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor și le-ai dat apă să-și potolească setea. Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustie și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit și picioarele nu li s-au umflat.» (Neemia 9.20-21). Într-adevăr, Duhul Sfânt nu a fost turnat peste toți israeliții, dar Dumnezeu le-a dat bărbați care erau umpluți cu Duhul Sfânt, pentru a-i lumina și conduce. Astfel au fost făcuți părtași Duhului Sfânt. El lucra între ei, dar ei au fost îndărătnici și nu au ascultat de acești bărbați, ci au cântit împotriva lui Moise și a lui Aaron.

EI AU GUSTAT CUVÂNTUL CEL BUN AL LUI DUMNEZEU: Dumnezeu le-a vorbit prin slujitorii Săi umpluți cu Duhul Sfânt. Ei au recunoscut că era Cuvântul Domnului și că era bun și au zis: vrem să împlinim tot ce a zis Domnul. (Exod 19.8). Dar n-au făcut. Ei au respins pe Cel ce vorbea pe pământ. (Evrei 12.25). De aceea nu vor scăpa de judecată. Ei au fost martori când Domnul a vorbit lui Moise față în față. (Exod 33.11). Ei vedeau fața radioasă sau strălucitoare a lui Moise și n-o puteau privi; el trebuia să-și acopere fața cu o mahramă până intra din nou să vorbească cu Domnul. (Exod 34.29, 35). Ce plăcut le-o fi răsunat în urechi Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu atunci când El a lăsat să li se spună: «Voi să-Mi fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul; Eu v-am pus deoparte dintre popoare ca să fiți ai Mei.» (Levitic 20.26). Ce încurajator

va fi fost pentru ei când Moise a mers la faraon cu poruncă de la Dumnezeu: «Lasă pe poporul Meu să plece!» (Exod 5.1). Iar dacă Moise le-a vorbit despre binecuvântările incomensurabile, de care se pot bucura ca popor al lui Dumnezeu, atunci nu au gustat doar Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu, ci și **PUTERILE VEACULUI VIITOR**. Câte minuni au trăit din clipa în care Dumnezeu i-a scos din Egipt, cu putere mare și cu mână tare! Ar fi inutil să enumerăm toate minunile pe care Dumnezeu le-a făcut pentru acest popor. Ar fi trebuit să se încreadă neapărat în El, în toate situațiile. Israel a fost via lui Dumnezeu și Dumnezeu a zis: «Ce aș fi putut să mai fac viei Mele și nu i-am făcut?» (Isaia 5.1-4). Minuni mai mari decât a făcut Dumnezeu cu poporul Israel n-au fost văzute niciodată. Și totuși ei n-au căzut. Ce altceva I-a mai rămas lui Dumnezeu de făcut, decât să-i lepede? Orice osteneală fusese zadarnică. În nicio situație n-a fost acest lucru mai evident decât în ziua în care iscoadele trimise în Canaan s-au întors și i-au istorisit lui Moise: «Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele. Dar poporul care locuiește în țara aceasta este puternic, cetățile sunt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac.» (Numeri 13.27-28). «Toată adunarea a ridicat glasul și a început să țipe. Și poporul a plâns în acea noapte. Toți copiii lui Israel au cârtit împotriva lui Moise și Aaron și toată adunarea le-a zis: „De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit noi în pustia aceasta?”» (Numeri 14). N-ar fi trebuit ca ei să-și pună toată încrederea în Dumnezeu, după experiențele pe care le-au avut și după îndrumările Duhului Sfânt, după ce Dumnezeu făcuse deja mari minuni pentru ei și în fața ochilor lor? N-ar fi trebuit să asculte de glasul Duhului care le vorbea prin Iosua și Caleb? (doi martori; Deuteronom 19.15). «Țara pe care am străbătut-o noi ca s-o iscodim este o țară foarte bună, minunată. Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da: este o țară în care curge lapte și miere. Numai nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și nu vă temeți de oamenii din țara aceea, căci îi vom mânca. Ei nu mai au niciun sprijin: Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei.» (Numeri 4.7-9). A luat adunarea aminte la mărturia celor doi bărbați, care văzuseră și ei țara? Ei n-au spus, nici într-un caz, că n-ar exista greutățile despre care vorbeau ceilalți, ci au atras atenția poporului asupra Cuvântului cel bun al Domnului, al lui Dumnezeu care le promisese țara cea bună. Ei n-au zis: o să ne descurcăm noi cu uriașii, numai să fiți curajoși și fiecare să dea ce are mai bun și atunci vom reuși; ci au zis: «Dacă Domnul este binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da.» «O, de-am fi murit în pustia aceasta», au zis; și au trebuit să moară în pustie. Din cauza nesupunerii și a necredinței nu au putut intra în odihnă. Și Dumnezeu a zis. «Până când voi lăsa această adunare rea să cârtească împotriva Mea? Spune-le: „Pe viața mea”, zice Domnul, „că vă voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus și care ați cârtit împotriva Mea. ...”» (Numeri 14.26, etc).

AU CĂZUT: Atâta timp i-a purtat Dumnezeu cu multă îngăduință și răbdare, dar de data aceasta răbdarea Lui a luat sfârșit. A fost **CU NEPUTINȚĂ** să-i readucă la căință. Ce consternați trebuie să fi fost când Dumnezeu le-a spus: «Măine întoarceți-vă și plecați în pustie.» (Numeri 14.25). Atât de aproape de țință și totuși să n-o poată atinge! Câtă amărăciune! Cum ar mai fi strigat ei de bucurie dacă Dumnezeu ar fi putut să spună: Măine porniți și intrați în țara aceasta minunată! Cine n-ar putea înțelege tristețea poporului? Dintr-odată au înțeles valoarea lucrului pe care l-au disprețuit. Dar ce dureros este să vedem că ei n-au dat dovadă de căință, cu toate că au zis: «Iată-ne! Suntem gata să ne suim în locul de care a vorbit Dumnezeu, căci am păcătuit.» La fel a făcut și Esau într-un caz asemănător, când căuta cu multe lacrimi binecuvântarea pierdută. Ei nu au ascultat de cuvintele lui Moise: «Pentru ce călcați porunca Domnului? Nu veți izbuti.» Ah, era prea târziu! Era **CU NEPUTINȚĂ** din cauza necredinței. Domnul nu era cu ei. Era doar râvnă firească și putere personală ceea ce manifestau ei acum și care nu puteau ține piept în fața uriașilor. În felul acesta n-ar fi putut niciodată să cucerească țara. «Ei s-au **ÎNDĂRĂTNICIT** și s-au suit pe vârful muntelui; ... Atunci s-au pogorât amaleciții și canaaniții care locuiau pe muntele acela, i-au bătut și i-ai tăiat în bucăți până la Horma.» (Numeri 14.44-

45). Așa a vorbit Dumnezeu. Ei s-au abătut de la Domnul, astfel că Domnul n-a mai putut să fie cu ei, (versetul 43) «...toți cei ce au văzut cu ochii lor slava Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și totuși M-au ispitit de zece ori acum și n-au ascultat glasul Meu, toți aceia nu vor vedea țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da și anume toți cei ce M-au nesocotit n-o vor vedea.» (Numeri 14.22-24). Bărbații pe care îi trimisese Moise să iscodească țara și care, la întoarcerea lor făcuseră ca toată adunarea să cârtească împotriva lui, înnegriind țara; oamenii aceștia care înnegriseră țara, au murit acolo, înaintea Domnului, loviți de o moarte năprasnică. Numai Iosua, fiul lui Nun și Caleb, fiul lui Iefune, au rămas cu viață dintre oamenii aceia care se duseseră să iscodească țara. (Numeri 14.36-38). Este de remarcat faptul că aici este vorba de două feluri de persoane. Toți bărbații care văzuseră slava Domnului și semnele pe care le-a făcut El în Egipt și în pustie și care L-au ispitit de zece ori și n-au ascultat de glasul Lui, toți care l-au nesocotit nu vor vedea țara. Dar toți cei care au văzut țara aceea minunată, care au fost personal în Canaan și s-au convins de bunătatea țării și care au înnegrit țara, au murit înaintea Domnului, loviți de o moarte năprasnică.

ODIHNA: Cine citește cu atenție epistola către Evrei, nu poate să nu observe că începând din capitolul 3, versetul 7 este vorba în mod deosebit despre odihnă, pentru care odihna poporului lui Dumnezeu (Israel) este o pildă. Capitolul 4 începe cu cuvintele: «Să luăm dar bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.» (sau să n-o fi apucat, sau s-o fi ratat). Căci și nouă ne-a fost adusă o veste bună, ca și lor.» Iubite cititor, ți-ai dat deja seama de seriozitatea acestui cuvânt? «Să luăm dar bine seama!» Autorul se referă la toți credincioșii, incluzându-se și pe sine. La ce să luăm bine seama? Ca nu cumva să pară că vreunul a rămas în urmă. Autorul epistolei către Evrei este convins că atât el cât și toți credincioșii vor intra în odihnă. Căci noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă: dar se poate întâmpla ca uneori să existe aparența ca vreunul să fi rămas în urmă. Chiar și numai acest fapt este un motiv să luăm seama, nu numai pentru cel vizat, ci pentru toți credincioșii. Cum așa ceva? Să ne cercetăm ca să vedem dacă suntem îndeajuns de pregătiți pentru avertismentul din Evrei 3,12-13: «Luați seama, dar, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții câtă vreme se zice „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.» Această încurajare a fost slujba lui Iosua și a lui Caleb, care a fost, în același timp o mărturie despre celălalt duh care era în ei. Ei au avut deja privilegiul înaintea celorlalți să cunoască personal țara cea bună. Iar acum, prin mărturia lor trebuiau să ferească poporul de a se abate de la Dumnezeul cel viu. Chiar dacă acest lucru nu le-a reușit, totuși Dumnezeu i-a răsplătit mult pentru credințioșia lor. Doar ei doi au putut să intre în țară. Dacă poporul ar fi ascultat de ei, poate tot ar mai fi fost posibil să ajungă în țara Canaanului; dar pentru că și-au descoperit inima rea a necredinței, a fost CU NEPUTINȚĂ. Ne putem noi elibera de vină dacă vreunul din noi pare să fi rămas în urmă?

CARE ESTE VESTEA BUNĂ CARE A FOST VESTITĂ POPORULUI ISRAEL? Dumnezeu a vrut să-i ducă în odihnă, în țara făgăduinței, pe care a jurat că le-o va da lui Avraam, Isaac și Iacov și pentru asta i-a scos din Egipt. Ei toți aveau același conducător, aceeași religie, erau toți sub nor, trecuseră toți prin mare, toți au fost botezați pe Moise în nor și în mare. Au mâncat toți aceeași mâncare duhovnicească, au băut toți aceeași băutură duhovnicească, pentru că au băut dintr-o stâncă duhovnicească ce îi însoțea. (Iar stânca era Hristos.) Dar în majoritatea lor Dumnezeu n-a găsit plăcere, căci ei au rămas căzuți în pustie. Nu este necesar să ne preocupăm prea mult cu această imagine serioasă, ca să nu ne fie greu să recunoaștem copia ei.

CARE ESTE VESTEA BUNĂ CARE A FOST VESTITĂ TUTUROR OAMENILOR? «Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.» (Matei 11.28). Este această veste neclară sau de neînțeles? Nicidecum! Toți cei trudiți și împovărați să vină la Domnul Isus

și El îi va conduce la odihnă. Domnul Isus le va da odihnă tuturor celor care aud și înțeleg această veste și vin la El. Ei sunt mântuiți, El le iartă păcatele și devin copii ai lui Dumnezeu. Pot veni la El toți cei trudiți și împovărați sau există piedici care le fac acest lucru CU NEPUTINȚĂ? Da, există unele piedici pentru om, pentru a veni la Domnul, dar dacă omul vrea să vină, Domnul îi dă la o parte toate piedicile. Din păcate multora nici astăzi nu le este de folos cuvântul vestirii, pentru că la ei el nu este împletit cu credința. Pe de altă parte, mulți se opresc la jumătatea drumului și cad după același model al necredinței.

CEI CARE AU FOST LUMINAȚI ODATĂ: Sunt mulți care sunt trudiți și împovărați și în această stare dau fuga în diferite adunări, pentru a găsi odihnă. Duhul Sfânt îi luminează și le arată calea pe care trebuie să meargă, pentru a ajunge la odihnă și pace. Ei aud despre Mântuitorul care a venit să-i salveze și recunosc că nu există altul în care este mântuire, decât în numele Isus.

ȘI AU GUSTAT DARUL CERESC: Ce plăcut este atunci pentru ei Cuvântul lui Dumnezeu, care mărturisește despre Cel pe care Dumnezeu L-a dat pentru păcătoși. Cum s-au mai bucurat ei de cele auzite! Aceasta a fost cândva hrană duhovnicească pe care n-au primit-o nicăieri altundeva. A fost un dar cersesc, cu totul altceva decât înțelepciunea lumii acesteia. Apoi iar vizitează adunări în care Duhul Sfânt este activ; El lucrează și la inimile lor; El se și ocupă de ei, căci S-AU FĂCUT PĂRTAȘI DUHULUI SFÂNT. El i-a convins în legătură cu păcatul, cu neprihănirea, cu judecata și le dovedește iar și iar că trebuie să vină la Mântuitorul, pentru a ajunge la odihnă.

AU GUSTAT CUVÂNTUL CEL BUN AL LUI DUMNEZEU. Ei au auzit vorbindu-se despre prețiozitatea lui, au fost încântați și binecuvântați. Cuvântul a fost dulce în cerul gurii lor ca mierea; au început să înțeleagă că Dumnezeu îl iubește pe om; ei au auzit vorbindu-se despre lucrările mari ale lui Dumnezeu, dar n-au primit Cuvântul, nu sunt împlinitori ai Cuvântului și nu cred. Ei caută doar ceea ce le place lor. Astfel află prin copiii lui Dumnezeu despre PUTERILE VEACULUI VIITOR, despre minunate ascultări de rugăciune, ajutorul lui Dumnezeu și mântuiri. Ce-ar fi mai normal decât să conștientizeze ocazia și să folosească avantajul? Ei se roagă lui Dumnezeu și El le ascultă rugăciunile. Ei experimentează minuni peste minuni. Dar ei nu vin la Domnul Isus și nu găsesc odihnă. Lor le este de ajuns că pot vorbi așa cum vorbesc copiii lui Dumnezeu și se bazează pe faptul că le sunt ascultate rugăciunile. Apoi vine ziua hotărârii. Ei își dau, într-adevăr seama că așa nu poate merge mai departe. Pe de o parte ei se simt responsabili, dar pe de altă parte își dau seama că drumul pe care ar trebui să meargă este un drum al ocării. Da, ei recunosc că Domnul Isus este disprețuit de oameni și că și ei vor fi disprețuiți dacă vor merge cu El, adică cu turma cea mică. Ei caută o ieșire și o găsesc, dar ieșirea aceasta este CĂDEREA: Lumina se întunecă, Duhul Sfânt nu mai lucrează și nici nu mai experimentează minuni. În loc să se condamne pe ei, îi condamnă pe copiii lui Dumnezeu, la care ar fi văzut ceva ce lor nu le place. Apoi caută mai departe în lumea religioasă, dar care nu le poate oferi nimic, căci din acest punct de vedere lucrurile sunt clare pentru ei. O, de-ar vrea să vină la Domnul Isus, fie chiar și noaptea, dar nu vin. Ziua în care ar fi trebuit să se hotărască a trecut, iar ei au fost nehotărâți, n-au avut curajul să se întoarcă la Domnul Isus. Ei își fac tot felul de gânduri, dar nici cu copiii lui Dumnezeu nu pot merge mai departe. Și astfel cad. Și este CU NEPUTINȚĂ să fie readuși la pocăință, pentru că au cunoscut drumul cel drept și nu au mers pe el. Aceștia sunt cârtitorii, cei care-și deplâng soarta (care nu sunt mulțumiți cu sorțul lor), care trăiesc după cheful lor, iar gura lor vorbește cu mândrie și slăvesc pe oameni pentru avantaje. (Iuda 16). «Ar fi mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată.» (2 Petru 2.21). «Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă.”» (versetul 22). Nu se poate afirma că aceștia trăiesc în

mod deschis în păcat, dar n-au acceptat dragostea față de înțelepciune, de aceea cred minciuna. Ei nu mai au putere să deosebească rătăcirea de adevăr. Pe aceștia este CU NEPUTINȚĂ să-i întorci la pocăință. Ei nu pot găsi nicăieri odihnă. Ei nu vor intra în odihnă, așa cum nici israeliții n-au intrat; ei nu cred.

CARE ESTE VESTEA BUNĂ CARE A FOST VESTITĂ COPIILOR LUI DUMNEZEU? Este vestirea mării mântuirii, care a început prin Domnul Isus. De aceea să fim cu atât mai atenți la ceea ce auzim, ca nu cumva să alunecăm de pe calea cea dreaptă. «Căci dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce ne-a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o.» Dar cum sună vestea bună care ne-a fost vestită? «Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.» (Matei 11.29-30). Câtor oameni nu le este cunoscut că există trei feluri de odihnă, chiar și acele care n-au intrat nici măcar în prima! Toți cei care au crezut întră în odihnă, dar fără credință acest lucru este CU NEPUTINȚĂ. (Evrei 4.3). Dar cel care a intrat în odihnă prin credință, adică cine a venit trudit și împovărat la Domnul Isus și a intrat în prima odihnă, acela ar trebui să intre și în a doua odihnă, despre care ar trebui să fie vorba aici. Căci citim: «Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.» (Evrei 4.10). Cine ar putea să nu înțeleagă aceasta? Cum o fi ajuns Dumnezeu să se odihnească de lucrările Sale? «Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune. ...» (Geneza 1,31). «Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse. Și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.» (Geneza 2.1-3). Ce a făcut Dumnezeu? Nimic n-a făcut; S-a odihnit. Este greu de priceput acest lucru? Nicidecum. Și un copil poate să înțeleagă aceasta. Atunci este greu de înțeles acest lucru: Acela s-a odihnit de lucrările sale, tot așa cum Dumnezeu S-a odihnit de lucrările Sale? Iubite frate, iubită soră, ai ajuns și tu, într-adevăr să te odihnești de lucrările tale, adică nu mai faci nimic?

Poate ar vrea cineva să întrebe: atunci să nu mai facem nimic „pentru Domnul”? Lucrarea pentru Domnul este o excepție, căci mereu suntem chemați să facem ceva pentru El. Pentru Domnul trebuie permanent să facem câte ceva? Nu, iubiților, nu trebuie să faceți nimic, nici pentru Domnul. Voi să intrați în odihna Lui, să vă odihniți de lucrările voastre, tot așa cum El S-a odihnit de lucrările Lui. Să nu mai faceți nimic, nici pentru Dumnezeu. El n-ar vrea acest lucru. El vrea să ne odihnim. Noi să folosim râvna nu ca să lucrăm pentru Dumnezeu, ci ca să ne odihnim sau să intrăm în odihnă. Lumea religioasă vrea să facă ceva „pentru Dumnezeu”, dar în odihna Lui nu vrea să între. Totuși citim. «Să luăm dar bine seama, ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.» (Evrei 4.1). Dar să nu ajungem că trebuie să ne odihnim de preocupările noastre pământești, ca apoi să lucrăm pentru Dumnezeu, așa cum cred mulți în mod eronat, ci să ne străduim să rămânem liniștiți, să ne facem treburile, să lucrăm cu propriile noastre mâini, așa cum apostolul Pavel i-a sfătuit pe tesaloniceni, ca să se poarte cuviincios cu cei de afară și să nu aibă trebuință de nimeni. (1 Tesaloniceni 4.11-12). Și apostolul Pavel a lucrat cu mâinile lui pentru nevoile personale și ale aceluia care erau cu el. (Faptele Apostolilor 20.33-35). Cuvântul nici nu intenționează să ne spună așa ceva, adică să nu mai lucrăm. Este vorba despre „lucrarea religioasă”, adică despre „lucrarea pentru Domnul”. Pe aceasta s-o suspendăm, adică să ne ducem propria mântuire până la capăt, cu frică și cu cutremur; acest lucru vrea să-l spună textul din Evrei 4,1: «Să luăm dar bine seama...etc.» Dar dacă totuși cineva crede că acest text ne spune să lucrăm ceva pentru Domnul, este suficient să citească Filipeni 2.13: «Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea.» Dumnezeu vrea să

lucreze în noi și prin noi, dar pentru aceasta trebuie să ajungem la odihnă, pentru că altfel nu poate lucra. Aceasta este marea taină pe care mulți n-o înțeleg. Iar El nu ne dă binecuvântarea pentru lucrările noastre, pentru că El nici nu vrea ca noi să lucrăm. Dumnezeu va binecuvânta lucrarea mâinilor noastre; acest lucru trebuie să-l știm permanent. El ne binecuvântează în profesia noastră, în afacerile noastre, dacă rămânem statornici. Dar lucrarea Lui o face El singur; iar pe noi vrea să ne folosească drept unelte ale Sale. S-o mai spunem încă o dată, pentru a înlătura orice îndoială: copiii lui Dumnezeu să nu facă nimic, nici pentru Domnul să nu lucreze, ci să-și folosească râvna pentru a intra în această odihnă, ca să nu cadă în aceeași greșeală a neascultării. Parcă văd fața îngrijorată a unora dintre cititori, care par să spună că este o greșeală, o învățătură greșită, dar părerea lor este ușor de combătut. Toți copiii lui Dumnezeu sunt de acord că omul nu poate și nici nu trebuie să facă nimic pentru mântuirea lui. El trebuie să înceteze cu toate practicile religioase, să vină pur și simplu la Domnul Isus și i se va da odihnă. Lucrarea de mântuire săvârșită pe Golgota este absolut de ajuns, iar omului nu-i mai rămâne nimic de făcut. Odihna nu ne este dată de lucrarea de mântuire plus propriile noastre strădanii, ci doar de lucrarea de mântuire. Poate omul să facă ce vrea, să se străduiască, să se lupte, să se roage, să se tortureze, să facă fapte bune, să țină toate canoanele religiei sale, poate să se lase botezat și confirmat, poate să meargă la biserică în fiecare duminică și să țină toate sărbătorile, să meargă la împărtășanie și în plus să facă misiune, dar nu-i va sluji la nimic, nu va ajunge la odihnă. În schimb, dacă vine la Domnul Isus, El îi va da odihna pe care n-o găsește nicăieri în altă parte. Așa cum este cu mântuirea, tot așa este și cu odihna sufletului, cu odihna copiilor lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu nu se înfăptuiește prin lucrarea noastră plus a lui Dumnezeu, ci Dumnezeu Însuși este În făptuitorul. El Își face singur lucrarea. Tot ce facem noi, pe El nu-L poate mulțumi, dar la tot ce face El personal, Dumnezeu privește cu plăcere. Este adevărat că noi suntem așa de slabi și de neputincioși, iar Dumnezeu știe acest lucru și de aceea nu cere nimic de la noi. Noi trebuie să ne odihnim. Câteva exemple ar putea lămuri mai bine acest lucru. Cui nu-i este cunoscută frumoasa poveste a Mariei și a Martei? Cine și-a ales partea cea bună și în ce constă ea? Maria, care stătea la picioarele Domnului Isus și nu făcea nimic. Ea doar asculta ce vorbește Domnul. Acest lucru nu-l poate înțelege Marta și nici mulți dintre cei care nu vor să audă despre odihnă nu pot înțelege. Iar Domnul spune despre Maria: «Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.» Dar acesta nu este doar locul Mariei, ci al tuturor sfinților și al celor evlavioși, care sunt toată plăcerea Lui. (Psalmul 16.3). «Da, El iubește popoarele. Toți sfinții sunt în mâna Ta. Ei au stătut la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale.» (Deuteronom 33.3). Acesta este și locul tău, iubite cititor, dacă ești un copil al lui Dumnezeu. Acolo să te odihnești, acolo să înveți de la Acela care este blând și smerit cu inima. Dacă nu vei ocupa acest loc, nu vei învăța nimic.

FAPTE BUNE – «Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.» (Evrei 10.24). Deci, totuși, fapte bune! Asta înseamnă să fi fost inutilă toată discuția de mai sus despre odihna în lucrare. Dar nu este așa, pentru că noi trebuie să facem deosebire între: faptele noastre – fapte moarte – și lucrarea lui Dumnezeu, adică faptele pe care El le lucrează în noi. Faptele noastre sunt fapte ale cărnii, care nu au valoare în fața lui Dumnezeu. La acestea trebuie să renunțăm și în schimb să avem râvnă pentru faptele bune. Faptele bune sunt acele fapte pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca noi să umblăm în ele. Totul trebuie să fie lucrarea lui Dumnezeu. Prima faptă bună pe care putem s-o facem și pe care Dumnezeu o lucrează în noi este să credem în Fiul lui Dumnezeu. (Ioan 6.29, Matei 16.16-17). Atunci ne iubim aproapele, pe Domnul Isus, care a avut milă față de noi. (Luca 10.36-37). Atunci îl băgăm în seamă pe cel sărac (pe Domnul Isus). El este săracul, Cel care S-a făcut sărac pentru noi, ca prin sărăcia Lui noi să ne putem îmbogăți. (2 Corinteni 8.9).

O FAPTĂ BUNĂ – «Ea a făcut un lucru frumos față de mine.» (Matei 26.10). Maria; ea a fost aceea care a făcut cea faptă bună, ea, care a intrat în odihnă. Despre niciunul dintre ucenici nu

citim acest lucru. Lecția pentru această faptă bună nu putea s-o fi învățat decât la picioarele Domnului Isus. Fie că a fost așa de bogată încât să-și permită să cheltuiască 300 de dinari, fie că a acționat sub călăuzirea Duhului, după modelul descris mai apoi în 1 Corinteni 16 și i-a economisit; căci 300 de dinari este o sumă frumoasă. Convertind prețul a 300 de zile de muncă în valoarea banilor noștri de azi (anii 1930): $300 \times 5 \text{ mărci} = 1500 \text{ mărci}$. Există puțini creștini cu bunăstare care și-ar permite să cheltuiască 1500 de mărci deodată, pentru o singură faptă bună. Domnul îi cunoaște pe toți. Dar cum o fi ajuns Maria la o astfel de sumă? La această întrebare să-și răspundă cititorul singur. Mai importantă pentru cititor este întrebarea: de unde vrei să iei mijloacele pentru o faptă bună? N-ai prefera să faci o faptă bună pentru Domnul (cel sărac) și acest lucru să fie mai bun decât dacă ai putea hrăni 100 000? Câți săraci o fi hrănit Iuda și de câți orfani s-o fi îngrijit? Nu i-au lipsit mijloacele, căci el purta punga. El ținea casa și toți banii ajungeau la el. Dar pentru fapta bună a Mariei n-a avut înțelegere. El a condamnat-o și prin atitudinea lui a întristat și privirea celorlalți ucenici. Ei s-au supărat pe Maria și au zis: «Ce rost are risipa aceasta?» (Matei 26.8-9). Și în același capitol ne este prezentată trădarea lui Iuda. El l-a vândut pe cel sărac (Eclesiastul 9.15) pentru 30 de arginți. El nici nu era așa de îngrijorat pentru săraci, pentru că era un hoț. Dacă ar fi învățat la picioarele Domnului Isus, ar fi procedat altfel. La odihnă și la economisirea banilor trebuie adăugată credința. Acest lucru îl poate afla oricine procedează ca în 1 Corinteni 16. Poți deveni neliniștit după ce vezi că s-au adunat 10 mărci sau chiar 100; atunci este bine să ceri sfatul cuiva: ce se poate face cu atâta bănet? Dar cele 10 sau 100 de mărci nu ajung pentru acea faptă bună pe care trebuie s-o faci. Mai bine lasă-i să stea liniștiți și așteaptă-L pe Domnul, căci El îți va spune exact ce ai de făcut cu ei. Când putem să facem o faptă bună sub călăuzirea Duhului Sfânt, vom avea mult mai multă bucurie decât atunci când ne putem scrie numele pe toate listele de binefaceri. Cititorul să mai citească o dată, de la început considerațiile anterioare și va înțelege exact ce înseamnă: «Cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.» (Evrei 4.10). «Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.» (2 Corinteni 9.8). Atunci nici săracii nu vor fi așa de strâmtorați. Dar vom fi eliberați de faptele moarte. «Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu.» (Evr.9.13-14).

LUPTA – Ar putea cineva să întrebe: cum este cu lupta? Nu trebuie să luptăm? Ba da, așa este, trebuie să luptăm; asta ne învață Cuvântul foarte clar. Dar cine pune această întrebare, să se gândească la un lucru: nimeni nu este încununat dacă nu luptă potrivit regulilor stabilite. (2 Timotei 2.5). Ce înseamnă să lupți potrivit regulilor sau în mod corect? Pentru copiii lui Dumnezeu există o singură luptă și aceasta este lupta bună a credinței. Căci armele luptei noastre nu sunt firești, ci dumnezeiești. «Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.» (2 Corinteni 10.4-5). Lupta o putem vedea la cucerirea Ierihonului, și citim: «Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile.» (Evrei 11.30). Israelii trebuiau doar să înconjoare cetatea și să sune din trâmbițe. Ceea ce au făcut israeliții a fost oare o muncă ce putea distruge zidurile? Și mai frumos se poate vedea lupta credinței în 2 Cronici 20.15-17 și 21-24: «Ascultați tot Iuda și locuitorii din Ierusalim și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: „Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu. Mâine pogorâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Țiț și îi veți găsi la capătul văii, în fața pustiei Ieruel. Nu veți avea de luptat în lupta aceasta. Așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă spăimântați; mâine ieșiți-le înaintea și Domnul va fi cu voi.”»

«Apoi în învoire cu poporul a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și mergând înaintea oștirii, laudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!” În clipa în care au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și a lui Moab și a celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda și au fost bătuți. Fiii lui Amon și ai lui Moab s-au aruncat asupra locuitorilor din muntele Seir, ca să-i nimicească cu desăvârșire și să-i prăpădească. Și după ce au isprăvit cu locuitorii din Seir, s-au ajutat unii pe alții să se nimicească. Când a ajuns Iuda pe înălțimea de unde se zărește pustia, s-au uitat înspre mulțime și iată că ei erau niște trupuri moarte întinse pe pământ și nimeni nu scăpase.» Nu este mereu așa cu lupta credinței? «Nu a voastră este lupta, ci a Domnului.» Însuși Moise a spus israeliților deja la Marea Roșie: «Domnul se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți.» (Exodul 14.14). «Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați liniștiți și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta. Căci pe egiptenii pe care îi vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată.”» (Exodul 14.13). Dumnezeu va isprăvi cu toți dușmanii noștri, fără ca noi să-L ajutăm. Tocmai de aceea mulți nu sunt ajutați, pentru că nu stau liniștiți, nu se odihnesc, vor să se ajute singuri, pe cât pot. Dar Cuvântul spune: «Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: „În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Dar n-ați voit.» (Isaia 30.15). Căci în Noul Legământ nu s-a schimbat absolut nimic. «Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci a căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor înținericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.» (Efeseni 6.12). Cum ai putea tu, iubite cititor, să te descurci chiar și numai cu unul singur dintre acești stăpâni ai înținericului? Considerăm că cele de mai sus răspund la întrebarea: „Nu trebuie să luptăm?” Iar cititorul să ia seama să lupte cinstit.

DOAR UNELTE – Nimeni nu pune la îndoială că noi înșine nu putem face nimic, iar atunci când trebuie făcut ceva, Dumnezeu trebuie să lucreze în noi și să ne folosească drept unelte. Cine ar putea să spună măcar un cuvânt de zidire, dacă Dumnezeu nu pune cuvintele Lui în gura noastră? De vorbit se poate vorbi mult și asta se și face, dar ascultătorii nu au niciun folos de aici, dacă nu vorbim ca „mesageri ai Domului”, dacă Domnul nu ne trimite (Romani 10.15), dacă nu pune cuvintele Lui în gura noastră, dacă El nu vorbește prin noi. «Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor, Amin!» (1 Petru 4.11). Cine a avut odată bucuria să fie folosit de Dumnezeu ca unealtă, acela nici nu mai poate altfel, acela trebuie să se odihnească până când Domnul are nevoie de el. Acela intră în odihnă și se odihnește de lucrările lui, așa cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Cine știe acest lucru, ferece de el dacă face așa. Ce poate să facă o unealtă? Nimic, absolut nimic! Ea zace foarte liniștită până când meșterul sau artistul o ia în mână ca să se folosească de ea. Dar nici atunci unealta nu va avea faimă, ci toată gloria va fi dată maestrului. Cine nu recunoaște cât de nefolositori suntem ca unelte și cât de mult am vrea să facem și noi înșine ceva? Dar noi nu avem nici înțelepciunea corespunzătoare și nici puterea pentru așa ceva. De aceea să nu facem nimic, ci să intrăm în odihnă. Oare este imposibil de făcut ceea ce ne cere Dumnezeu? Oare este greu să nu faci nimic? Nu, este ușor. De aceea Dumnezeu se folosește cu predilecție de astfel de unelte, care sunt slabe, adică cele care își simt slăbiciunea sau sunt conștiente de ea. Acest lucru îl dovedesc, în Scriptură, toate faptele mari ale lui Dumnezeu. Pentru a face ceva este nevoie de putere, dar pentru odihnă nu este nevoie de putere. Și tocmai pentru că nu avem putere, Dumnezeu nu cere nimic de la noi. Acest lucru lipsea poporului Israel și acest lucru lipsește multora; acest lucru denotă pretutindeni marea lipsă de putere. Dumnezeu spune: «Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.» (2 Corinteni 12.9). (Este puternică în cei slabi.) Dacă toți iubiții cititori ar recunoaște acest lucru și ar putea intra în odihnă, atunci Domnul ar fi slăvit mult mai mult, iar noi am avea în creștinătate mai multă bucurie. Atunci am avea bucurie în Domnul; ea este tăria noastră.

DUCEȚI PÂNĂ LA CAPĂT MÂNTUIREA VOASTRĂ CU FRICĂ ȘI CUTREMUR. «Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți mântuirea voastră până la capăt cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum în lipsa mea.» (Filipeni 2.12). Pe de altă parte, ar putea cineva gândi că totuși ar putea face ceva, chiar dacă nu pentru Domnul, de data aceasta, ci pentru sine însuși, căci doar scrie: «Duceți până la capăt mântuirea voastră.» Ah, ce mult ne-ar plăcea să facem ceva pentru mântuirea noastră! Dușmanul se pricepe foarte bine permanent să ne înșele și să ne neliniștească, prin a ne orienta iar și iar privirea asupra noastră. Desigur, el ne lasă să credem că Domnul a făcut totul pentru noi, că lucrarea Lui de mântuire este desăvârșită, dar, ne șoptește el, încă nu ești cum trebuie. Acest lucru ne întristează într-atât încât să luăm hotărâri bune, adică vrem să devenim mai buni. O, ce început nechibzuit! Prin tristețea noastră nu facem decât să-L dezonorăm pe scumpul nostru Domn și Mântuitor, dacă ea nu ne aruncă în brațele Sale, conștienți fiind de propria noastră neputință. Hotărârile noastre nu fac altceva decât să ne îndepărteze și mai mult de Domnul. Căci, de fapt, ce am vrea noi să îmbunătățim? Omul nostru vechi? Nu, ar zice unii, știm că el nu se poate îmbunătăți. Doar am murit și am fost îngropați cu Hristos. Și atunci ce vrem să îmbunătățim? Unora nu le este prea clar acest lucru, iar cei mai puțini bănuiesc că o astfel de atitudine necinstește pe Domnul și că ea nu este altceva decât necredință în forma cea mai rea, căci nu citim oare: «Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.» (Romani 8.29-30). În altă parte scrie: «Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea.» La ce ne folosesc atunci intențiile noastre bune? Dacă Dumnezeu nu lucrează în noi, înseamnă că nu are plăcere să lucreze în noi, lucru de care să ne temem și să tremurăm. Apostolul Pavel pune ducerea mântuirii noastre până la capăt în legătură cu ascultarea, o ascultare necondiționată. «Așadar, preaiubiților, după cum ați fost totdeauna ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu atât mai mult acum, în lipsa mea. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copiii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.» (Filipeni 2.12,14-15). Totul depinde de buna plăcere a lui Dumnezeu. De aceea au spus Iosua și Caleb israeliților: «Dacă Domnul va fi binevoitor cu noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da. ... Numai nu vă împotriviți Domnului.» (Numeri 14.8-9). Domnul este binevoitor față de noi dacă facem totul fără cârtire și gânduri de șovăire; numai așa ne poate folosi Dumnezeu. Și mai citim. «Nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.» Dar acestea sunt abia pe locul doi, căci și pentru noi este scris: «Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.» (1Samuel 15.22). «Cei ce lucrează cu adevăr Îi sunt plăcuți.» (Proverbe 12.22). O, de-am fi mai ascultători! Căci prin nimic altceva nu este Dumnezeu mai slăvit. De ce a venit, în primul rând, Domnul Isus pe acest pământ? «Iată, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.» «Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit; și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice.» «Învățați de la Mine!» așa ne spune Domnul, El, în legătură cu care Dumnezeu Își mărturisește plăcerea cu cuvintele: «Acesta este Fiul Meu, în care Mi-am găsit toată plăcerea.» «Faceți totul fără cârtire și fără șovăieli.» Să mai fie nevoie de acest îndemn? N-ar trebui să fim ascultători necondiționați? Cere Dumnezeu de la noi ceva nedrept? Avem motiv să ne îndoim de cuvintele Sale? «Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, un argint lămurit în cuptorul de pământ și curățit de șapte ori.» (Psalmul 12.6). Iubite cititor, te gândești tu de șapte ori înainte să vorbești? Cuvântul lui Dumnezeu a trecut de șapte ori prin proba de foc. N-ar trebui, atunci, să ne rușinăm pentru toate șovăielile noastre? Fiți ascultători, duceți mântuirea voastră până la capăt cu frică și cutremur, faceți toate lucrurile fără cârtiri și șovăieli, intrați în odihnă. Să privim în sus, la El, Începutul și Sfârșitul credinței

noastre. El a fost ascultător și încă până la moarte de cruce. Noi îl vedem pe Isus, Cel care a fost coborât puțin mai jos decât îngerii, din cauza suferinței și a morții, încununat cu slavă și cinste. «Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.» (2 Corinteni 3.18). Este aceasta mântuire, dacă suntem tot mai mult și mai mult schimbați în același chip al Lui? Și cum o ducem până la capăt? Privind slava Domnului. Astfel nu mai avem când să privim la noi înșine. Restul putem lăsa în grija Lui, căci este scris: «Vom fi preschimbați de Domnul, de Duhul.» Crezi tu Cuvântul de șapte ori încercat al lui Dumnezeu? «Căci Cuvântul Domnului este adevărat și toate lucrările lui se împlinesc cu credincioșie.» (Psalmul 33.4). Pentru a privi slava Domnului trebuie să avem odihnă; nu putem să și lucrăm în același timp, ci să ne dedicăm cu totul acelei impresii minunate pe care o degajă ea și s-o lăsăm să-și facă efectul asupra noastră, dacă vrem să avem rezultatul dorit, dacă vrem să fim schimbați în același chip al Lui; altfel nu vom reuși. Impresia pe care o va face atunci slava Domnului asupra noastră, se va face curând remarcată în viața noastră, vom reflecta această slavă, viața lui Hristos va fi descoperită în trupul nostru muritor.

SĂ MERGEM SPRE CELE DESĂVÂRȘITE – «De aceea să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte și credința în Dumnezeu.» (Evrei 6.1-3). Există mulți copii ai lui Dumnezeu care au fost odată luminați, adică au descoperit calea adevărului. Ei au fost convinși și s-au bucurat mult să cunoască această cale, dar n-au mers pe ea. Greutățile li s-au părut prea mari, prețul prea scump, le-a fost frică de ocară ce însoțește această cale. Cu toate că au început în duh și au avut experiența că Domnul îi poate birui și pe uriași și nu li s-a cerut niciun efort ca să meargă pe acest drum, au preferat să sfârșească în carne și să rămână de rușine, pentru că propriile lor puteri nu au fost de ajuns când dușmanul a fost prea puternic. (În țara Canaan trăiau într-adevăr, uriași, oameni de o mărime extraordinară. I-am putea compara cu „marii” lumii, cu stăpânitorii, cu cei puternici, dar și cu alte „mărimi”: marii bărbați ai științei, „oamenii banului”, etc. dintre care, din păcate, numai puțini cred. (1 Corinteni 1.26). Dar nu numai că puțini dintre ei cred, ci de multe ori ei sunt și împotriviți ai credinței. Uriașii ar putea fi o imagine potrivită a duhurilor răutății care sunt în locurile cerești și cu care avem de luptat. Lupta noastră cu aceste puteri ale răului începe abia atunci când intrăm în odihnă. Cine nu intră în odihnă, n-o cunoaște. Ei au gustat darul ceresc. Hristos este pâinea din cer și darul lui Dumnezeu. La început El le-a fost de ajuns, dar apoi au dorit să mai adauge și alte lucruri. Isus singur nu le-a mai ajuns; se simțeau prea singuri, prea slabi. Atunci au trăit minuni peste minuni și puterile veacului viitor. Dar apoi au aflat despre învățători falși, care predică un alt Isus; lor doar acestea nu le ajungeau; mintea și gândurile lor au ajuns să fie stricate și câștigate de nerozie împotriva lui Hristos. «Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia față de Hristos.» (2 Corinteni 11.3). Ei cântă așa de frumos: „Chiar dacă nu simt nimic din puterea Ta, Tu mă conduci spre țintă chiar și-n noaptea grea.” - Dar apoi li se pare că totul merge prea încet, ar vrea să înainteze mai repede, nu stau liniștiți, n-au răbdare să-L aștepte pe Domnul, nu se pot odihni. Dorința lor cea mai mare era, dacă ar putea și ei să predice așa de frumos ca unii credincioși care au umblat statornic cu Domnul pe cale și care au putut vorbi din experiența lor; dar să parcurgă ei înșiși această cale, înaintea altora, oferindu-le-o ca exemplu, asta nu le-a trecut prin cap. Ei merg prin adunări ca să învețe să predice și cred că dacă ar ști să vorbească așa de bine, asta le-ar fi de folos. A existat un timp când Duhul Sfânt a lucrat mult în ei și acesta a fost un lucru prețios când Duhul L-a proslăvit pe Domnul Isus în fața lor; însă prea curând nu l-au mai ascultat glasul, căutând sfat și ajutor la oameni și în tot felul de cărți; și astfel au întristat pe Duhul Sfânt, care a încetat să mai lucreze. Apoi au vrut să înlocuiască lucrarea Duhului Sfânt prin înțelepciunea omenească și au fost nevoiți să îndure dezamăgiri peste dezamăgiri. Ei au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu; și ce mult le-a plăcut și bine l-au înțeles, dar le-a lipsit credința pentru a împlini adevărul. Atunci s-au oprit, iar lumina s-a întunecat tot mai mult. Așa va merge oricui nu este un împlinitor al lucrării. Atunci

putem să tot predicăm altora, dar noi înșine vom fi lepădați. (1 Corinteni 9.27). În acest pericol suntem toți. Puterile veacului viitor devin tot mai rare; ei nu mai experimentează nimic pentru că nu cred. Când Dumnezeu a salvat pe câte unul de boala lui incurabilă, acela a recomandat oamenilor mijlocul prin care a fost salvat: argilă, ierburi, etc. dar nu pe Domnul care a folosit acel mijloc. Ei au uitat sfatul de a lupta pentru credința lăsată odată moștenire sfinților, așa cum apostolul Pavel îl îndemna pe Timotei. «Să te lupți lupta cea bună și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut și au căzut din credință.» (1 Timotei 1.18-19). Au căzut și au căzut prin faptul că au rătăcit cu privire la credință și s-au alăturat științei, pe nedrept numită așa. (1 Timotei 6.20-21). Scopul final al lui Dumnezeu este: «Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută. Unii, fiindcă s-au depărtat de aceste lucruri, au rătăcit și s-au apucat de flecării. Ei vor să fie învățători ai Legii și nu știu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc.» (1 Timotei 1.5-7). Se pune întrebarea: cum să ne purtăm cu unii ca aceștia? Și pentru acest lucru Cuvântul lui Dumnezeu are o informație: «Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri; și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și venindu-și în fire, să se desprindă de cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.» (2 Timotei 2.23-26). Deci discuții cu întrebări nebune și nefolositoare nici să nu începem; este ușor de înțeles. Dar cum să ne comportăm față de cei potrivnici și față de cei căzuți? Trebuie să-i îndreptăm cu blândețe, dar nu trebuie să ne lăsăm reținuți de ei, căci în Tit 3.10-11 scrie: «După întâia și a doua mustrare, îndepărtează-te de cel ce aduce dezbinări. Căci știm că un astfel de om este stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit.» Iar în Evrei 6.1,4,6 ni se reamintește: «de aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu. Căci cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt și care totuși au căzut, este cu NEPUTINȚĂ să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și Îl dau să fie batjocorit.» De aici deducem că din cauza scrupulelor față de asemenea oameni, nu înseamnă că trebuie iar și iar să vestim Evanghelia în adunările credincioșilor. Mult mai important pentru noi este să ne adâncim în Cuvânt și să ne inițiem în tainele lui Dumnezeu, - căci taina lui Dumnezeu este pentru cei ce se tem de El - și să le facem cunoscut Legământul Său. Ce rost ar avea să tot vrem să încercăm să readucem la pocăință pe cei căzuți, chiar cu intenția noastră cea mai bună și cu o osteneală plină de râvnă, când Însuși Dumnezeu nu îngăduie acest lucru și spune că este cu NEPUTINȚĂ?

POATE SĂ SE PIARDĂ UN COPIL AL LUI DUMNEZEU? Să nu credem că copiii lui Dumnezeu se pot îndoii de mântuirea lor, căci există destule locuri în Scriptură care ne vorbesc clar și fără îndoială despre acest lucru; dintre acestea să notăm aici pe scurt doar două: «Oile mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le smulge din mâna Mea. Tatăl Meu care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.» (Ioan 10.27-29). «Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.» (Romani 8.1). În ciuda acestor minunate asigurări, mulți cred că găsesc în alte locuri din Scriptură motive de îndoială. Un astfel de loc în Scriptură este Evrei 6.4-6. Totuși, să privim întâi următoarea expunere din versetele 7 și 8. Acolo citim despre un ogor care aduce spini și măcăci, care este nefolositor și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc. (Prin aceea că aduce spini și măcăci, este aproape să fie blestemat și abia atunci, dacă rămâne până la sfârșit un astfel de ogor, dacă starea lui nu se schimbă, abia atunci i se pune foc.) Dar Domnul zice: «Îi veți cunoaște după roadele lor.» Acest ogor care aduce spini și măcăci nu poate fi niciodată o imagine a unui credincios, chiar dacă și la credincios se găsesc, din păcate, adesea, lucruri firești. (Galateni 5.20-21). Dar apoi citim în

versetul 9: «Măcar că vorbim astfel, prea iubiților (aceștia sunt copiii lui Dumnezeu), totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea.» Dar în ceea ce privește posibilitatea reînnoirii în vederea pocăinței, așa citim în legătură cu slujba noastră: «punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte» (Faptele moarte sunt acele fapte de pe urma cărora ar trebui să ajungem la odihnă, faptele religioase. De câte ori nu vorbesc oamenii despre „lucrarea Domnului”, dar de fapt nu se referă decât la propriile lor fapte. «Și a credinței în Dumnezeu» etc., dar «cei care totuși au căzut este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință.» În 2 Timotei 2.25-26 găsim că chiar și pentru cei potrivnici există o eventuală posibilitate: ca Dumnezeu să le dea pocăința, să-și vină în fire și să se desprindă din cursa diavolului. Deci chiar și potrivnicilor poate Dumnezeu să le dea pocăința, chiar dacă perspectiva pare foarte slabă, dar nimeni să nu se bazeze pe această împrejurare, căci se zice: «În nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința»; aceasta nu înseamnă că va fi mereu așa. Din aceasta: «Venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului» reiese că odinioară au fost liberi față de cursa diavolului. Și atunci de ce n-ar găsi loc de pocăință cei rătăciți sau cei căzuți? În majoritatea cazurilor acest lucru depinde de cel în cauză însuși, dacă nu se ajunge acolo ca ei să nu vrea. Un exemplu în acest sens este femeia Iezabela din Apocalipsa 2.20. «I-am dat vreme să se pocăiască și nu vrea să se pocăiască.» Dar nici noi nu suntem chiar împiedicați să punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și credința în Dumnezeu, etc. De fapt, se pune problema: dacă Dumnezeu permite: «vom face lucrul acesta dacă va voi Dumnezeu.» (Evrei 6.3). Dacă ar fi cu totul imposibil ca cei căzuți să fie înnoiți iarăși, atunci Domnul Isus n-ar spune adunării din Efes: «Adu-ți aminte de unde ai căzut și pocăiește-te!» (Apocalipsa 2.5). Adunării din Pergam îi spune: «Ai câțiva care țin învățătura Nicolaiților» (unii din aceia care au rătăcit de la Adevăr.) «Pocăiește-te!» Adunării din Sardes îi spune: «Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. ... Adu-ți aminte cum ai primit și auzit.» (a se compara cu Coloseni 2.6-8). «Ține și pocăiește-te!» Iar pe cei din Laodicea îi avertizează: «Fii plin de râvnă și pocăiește-te!»

CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ UN CREDINCIOS CARE A CĂZUT NU SE POCĂIEȘTE? Domnul avertizează adunarea din Efes: «voi veni și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.» (Apocalipsa 2.5). Dar despre credinciosul individual care nu se pocăiește de faptele lui moarte, ni se spune: «Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.» (1 Corinteni 3.15). Lucrările care vor fi arse sunt tocmai faptele moarte, fapte ale oamenilor care nu intră în odihnă și care cred că Dumnezeu ar trebui să aibă plăcere în aceste fapte. Nu este mai bine și mai ușor să umblăm în faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte ca să umblăm în ele? În 1 Corinteni avem un exemplu zguduitoare despre un om care trăiește în păcat. «Cât despre mine, măcar că n-am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut astfel de faptă. În Numele Domnului Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus, am hotărât ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.» (1 Corinteni 5.3-5). «Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?» (1 Petru 4.17). Dar dacă ne-am judeca singuri (dacă ne-am pocăi), n-am fi judecați. «Dar dacă suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.» (1 Corinteni 11.31-32). Atunci nu este ușor de înțeles îndemnul «Duceți până la capăt mântuirea voastră cu frică și cutremur»? Și chiar dacă nu ne simțim în stare de așa ceva, n-ar trebui să ne rugăm: «Întoarce-mă Tu și mă voi întoarce, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul meu! După ce m-am întors, m-am căit. (Ieremia 31.18-29)? «Dacă întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce al mântuire.» (1 Corinteni 7.10).